

ikke have saa megen Brug for Bygningsstylden, finde sig i den Ulejlighed, som følger af, at man ikke kan gennemføre denne Reform, uden at den volder Ulejlighed for Landkommunerne. Thi Ulejligheden er ikke saa stor, naar man vil se Reglerne rigtig efter, og navnlig vil den ikke blive stor i de Kommuner, hvor Bygningsstylden ikke faar nogen videre Betydning.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) omtalte i Gaar blandt andet Bestemmelsen i Forslagets § 6, idet han antede over det der brugte Udtryk, nemlig „fast Ophold“ og Ophold i det hele taget som det, der skulde tilkendegive det afgiftspligtige Domicil. Ja, naar vi have brugt dette Udtryk her, er det jo, fordi vi have frettet de gældende Bestemmelser i Landkommunalloven og Købstadkommunalloven af; det er den fælles Bestemmelse, som nu er gældende for alle Kommuner i Landet, og den lyder netop saaledes, som den er gengivet her i Lovforslaget. Man har forsætlig ikke villet bruge noget andet Udtryk for det skattepligtige Domicil end det, man har i den gældende Lovgivning, for ikke at faa Forvirring i Begreberne om, hvad det her kommer an paa. De Bestemmelser, vi have, ere jo i en lang Række blevne fortolkede baade ved administrative Afgørelser og, hvad jeg lægger mere Vægt paa, ved en Række Domme. Dette Spørgsmaal, om den paa gældendes Skattepligt ifølge Ophold, er netop et Spørgsmaal, som kan bringes for Domstolene, og det er i mange Tilfælde blevet bragt for Domstolene. Men netop der have vi saa ogsaa Afgørelsen af, hvorledes Skattedomiciler skal forstås, og naar vi blot bruge den samme legale Betegnelse derfor, som vi nu have, saa tror jeg, vi komme bedst over det. Ville vi forsøge at reformere denne Betegnelse — som kan være svag nok, det erkender jeg — saa vil det gøre megen Støde, især da vi ikke kunne sætte nogen anden Bestemmelse ind, som er væsentlig bedre, hverken Bopæl eller Hjemsted. Jeg ved i alt Fald ikke, hvad der i Relation til Skatten er bedre end fast Ophold.

Stilling: Det foreliggende Lovforslag blev i Gaar eller i Forgaaars af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Roch) betegnet som en gammel Genganger med ny Klæder, og jeg vil indrømme, at den Klædning, som det har faaet i Aar, ikke tiltaler mig særlig og vel i Grunden heller ikke Købstædernes Repræsentanter, navnlig fordi § 12 indeholder denne Tilbagegang: 2 pCt.s Bestatningen af Aktieselskaber. Jeg skal imidlertid ikke komme udførligt ind paa det; det er jo

allerede gjort af ærede foregaaende Talere. Da jeg i Gaar begærede Ordet, var det særlig for at pointere, hvorledes Forholdene have udviklet sig i flere af Købstæderne her i Landet. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med mange Eksempler, men jeg vil dog tillade mig som Eksempel at nævne en enkelt By, hvor der nu for Øjeblikket findes 19 Aktieselskaber. Disse Aktieselskaber repræsenterer en aarlig Skatteindtægt af over $\frac{1}{2}$ Million Kr.; det er imellem Syvende- og Ottendeparten af Kommunens samlede Skatteindtægt, og jeg gad nu spørge: dersom disse Forhold, som jeg godt kan sige ere analoge med, hvad der findes næsten i de allerfleste større Købstæder, vedblive at udvikle sig paa samme Maade, hvem skal saa fremtidig bære de forøgede Skattebyrder rundt omkring i Kommunerne? — Der blev i Gaar sagt af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (S. Pedersen), at Købstæderne hellere maatte tage det, de nu kunde faa, de 2 pCt. end slet intet, for saa fik de dog noget, og noget er jo bedre end intet, som ogsaa en æret Taler for sagde. Ja, jeg vil dertil sige, at hvis jeg i Dag skulde stemme over det foreliggende Forslag, vilde jeg for mit personlige Vedkommende sige, at det er bedre slet intet at tage, thi det er min Overbevisning, at den Uretfærdighed i Bestatningen, som nu finder Sted med Hensyn til de Livsvilkaar, hvorunder Næringslivet rører sig, vil blive klarere og klarere Dag for Dag. Der vil komme stærke Raab efter en Reform paa dette Omraade, og disse ville i Aarenes Løb blive bestemtere formulerede. Denne Reform vil saa ganske vist ikke blive staaende ved de 2 pCt.s Afgift, hverken for Aktieselskaber eller juridiske Personer. Hvis vi nu først have faaet dette, som der her er Tale om, frygter jeg for, at man vil sige: Se saa, I Skraalhalse, nu have I faaet noget, nu maa I kunne nære jer, i alt Fald foreløbig. Jeg mener altsaa, at det, der her er Tale om, er utilstrækkeligt. Den Tale, der lyder saa højt om Uretfærdigheden ved Bestatningen af Aktieselskaber og juridiske Personer, at det er en Dobbeltbestatning o. s. v., er nok til Dels rigtig, men vi maa vel huske paa, at i det praktiske Liv har det dog ikke den Betydning, som der er blevet fremhævet. Thi vi vide jo meget vel, at Aktier ikke ere fastgroede paa bestemte Hænder; til at begynde med vide vi jo slet ikke, hvor de ere. Saaledes som Ligningen paa Formue og Lejlighed foregaar i de forskellige Købstæder, kunne vi godt sige, at Skænderhaverne af Aktier som Regel ere i Stand til at skjule, at de ere i Besiddelse af dem, og som følge deraf i Stand til at undgaa al Bestatning